

Boros Imre: Üt?kártya, de nem aduász

2013 május 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Hazánk nagy zavart okozott a 2010-es kormányváltás óta az amúgy magával is meghasonlott Európai Unióban. Hosszú id? telt el azóta, hogy egyik-másik tagországában a gazdasági felfordulás elhárításához az IMF „oltalmát” is segítségül kell hívni.

Az EU ugyanis önmagát fejlett piacgazdasággal rendelkez? országok közösségeként határozta meg, ahol a kormányok és maga a bizottság elegend? eszközzel rendelkezik ahhoz, hogy a gazdaságokat egyensúlyban tartsa.

Azt mindig is tudtuk, hogy az unió politikai értelemben még a törpe jelz?t sem érdemli, hiszen még a legfajsúlyosabb külpolitikai kérdésekben is összevissza beszélnek a tagországok, nincs érdemi egyeztetés, közösen képviselt külpolitika pedig f?ként nincs.

Kit?n?en példázta ezt az iraki háború. Tony Blair ENSZ-felhatalmazás nélkül is csapatokat küldött az Amerikai Egyesült Államok oldalán, míg az ugyancsak baloldali német Schröder kancellár neheztelt az invázió miatt. Gazdasági értelemben azonban mindenképpen világpiaci óriásnak mutatkozott az európai közösség, legalábbis a 2008-ban kezd?d? és sz?nni nem akaró válságig. Kül- és biztonságpolitikai fogyatékosságai miatt annak idején még a jugoszláv válsággal sem bírt el a közösség, most meg az IMF segítségét kellett igénybe venni ahhoz, hogy egyes tagországainak gazdasága össze ne omoljon. A küls? segítséggel természetesen együtt járnak a segítségnyújtó feltételei is, vagyis a megszorítások és az ezek következtében el?álló életszínvonal-zuhanás. Ezt tapasztalja manapság a görög, az olasz, a spanyol, a portugál nép. Hamarosan ez vár majd a franciákra is – egyel?re még IMF nélkül is.

Kelet-Európa jókorát merített az IMF-segítségekhez kapcsolt tapasztalatokból az elmúlt húsz évben. Hazánk ezen belül is súlyos eset, mert már 1981-es csatlakozásunkat megel?z?en, 1979-ben mintegy tréningként elkezdte a pártállami vezetés a megszorításokat az azóta sz?nni nem tudó baloldali mantrát hangoztatva, hogy „tovább nyújtózkodtunk, mint ameddig a takarónk ért”. Ezt történelmi visszapillantásnak tekinthetjük, vagy akár szorgalmi feladatnak is, amivel az akkori kommunista vezetés az elkötelezettségét demonstrálta, hogy érdemes az IMF segítségére, mert hajlandó hazánkat az azóta sem sz?n? nemzetközi pénzelszívókra rákapcsolni. Gyurcsánnyal, Bajnaival bezárólag a „többet fogyasztottunk, mint amit megtermeltünk” mantra elég is volt. Mi voltunk a vitrinbe tett példa arra, hogy lám-lám, így kell a gazdaságban politikailag korrekt módon megteremteni az egyensúlyt. Jött is a dicséret cs?st?l, egyre-másra aggatták a nyugati medálokat a ballib vezet?k mellére.

Akinek nem volt legalább egy alsó fokozatú francia Becsületrendje, az nem is számított. A Gyurcsány–Bajnai-kormányzatok által teremtett cs?dállapotból a 2010-es választás után úgy rántotta vissza a kormány az országot, hogy kevesebb pénzt engedett kiszívni az országból. Talán nem is véletlen, hogy a nemzetközi dicshimnuszok hirtelen gyalázkodássá váltak, a kárvallottak által mozgatott és az EU vezet? pozícióiba állított tisztségvisel?k nem azért kritizálták a kormányt, ami a megbízóiknak valóban fájt, például a bankadóért, hanem a társadalomátalakító törvényeinket beleértve a végre megszületett igazi rendszerváltó alkotmányért is. A törvényeinket, hatóságaink

eljárásait antidemokratikusnak nyilvánítják, nem tör?dve azzal, hogy er?s többséggel hozták a jogszabályokat, s a választók nagy többsége még mindig kitart a törvényhozók mellett. Tekintve, hogy a demokráciahiányt szajkózó attakok rendre kifulladnak, id?nként nevetségessé is válnak, ki kellett találni valamit, ami a kormányzatot fájdalmasan érinti. Ezt a funkciót a deficiteljárás lebegtetése tölti be jelenleg. Az ennél is fájdalmasabb és tartósan hatékony fegyelmez? hurokba a kormány ugyanis nem dugta be a fejét, amikor elvált az IMF-t?l, és minden er?lködés ellenére sem volt hajlandó újra közösködni vele. A deficitbohózat tényleg fáj, mert ingyen fejlesztési források maradhatnak Brüsszelben. A fájdalomnak azonban vannak pozitív hatásai is, id?közben jól tesztelhet?, hogy a hatalmas méret? unióban hol vannak a szövetségeseink és hol rejt?znek a dühödt demokráciabarátnak maszkírozott multi lobbisták. Néhányuk már így is leleplez?dött. Kitartásunk bátorítást is ad más, szintén a végletekig szipolyozott országoknak.

Ami elmegy a réven a túlzottdeficit-eljárással kapcsolatos bizottsági mesterkedések kapcsán, az b?ven visszajön a vámon. A piacnak a pénzkeresésben és nem a bosszúállásban érdekelt szekciói egyre jobb feltételekkel szállítják a magyar hitelfelvev?knek a pénzt. A hétszázalékos alapkamathoz foggal-körömmel ragaszkodó Simor és „csipet csapata” elt?nt, s ezzel a jegybanki unortodoxia is érvényesülhet már, sokan külföldön sem tekintik bajnak és hibának. S?t! Err?l legutóbb a világ legbefolyásosabb pénzügyi szaklapjában, a Wall Street Journalban lehetett blogot olvasni. Szóval fájdalmas üt?kártya a rétestészta módjára elnyújtott túlzott- deficit-eljárás hazánk ellen, de azért mégsem olyan adu, amivel partit lehet nyerni.

Boros Imre - magarhirlap.hu

Ajánló